

Ντρίβιντ Άλμοντ

Η ΜΙΚΡΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Αντζελίνο Μπράουν

Συλλογή
χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

1

ΞΕΚΙΝΑΜΕ. Όλοι μέσα, οι πόρτες κλείνουν. Τούτος εδώ είναι ο Μπερτ, μέσα στο λεωφορείο του. Οδηγεί το ίδιο λεωφορείο στην ίδια διαδρομή δέκα ολόκληρα χρόνια τώρα. Δέκα χρόνια! Πιο πολύ απ' ό,τι έχουν ζήσει μερικοί από εμάς! Και τα προηγούμενα δέκα χρόνια οδηγούσε ένα άλλο λεωφορείο σε μια άλλη διαδρομή στην άλλη μεριά της πόλης. Ξέρω ότι υπάρχουν κάποιιοι που θα ήθελαν πολύ να οδηγούν λεωφορείο. Παίξει να είσαι κι εσύ ένας απ' αυτούς. Παίξει να το ήθελε κι ο Μπερτ όταν ξεκινούσε, τότε παλιά, που ήτανε νέος κι όμορφος και γεμάτος ελπίδα. Αλλά τώρα όχι. Όχι πια! Ο κύριος Μπέρτραμ Μπράουν έχει σιχαθεί τη ζωή του εδώ μέσα. Τι ζωή κι αυτή! Σταμάτα ξεκίνα σταμάτα ξεκίνα σταμάτα ξεκίνα σταμάτα ξεκίνα. Τα φρένα να ξεφυσάνε, οι πόρτες να τρίζουν, η μηχανή να βουίζει. Φανάρια, κίνηση, μποτιλιάρισμα, έργα, με τον ήλιο και με την ομίχλη, με τα νερά και με τον πάγο στους δρόμους και με το ρημαδοχιόνι.

Είναι και οι στάσεις! Τι τις θέλουμε τις στάσεις; Κόσμος να περιμένει, χέρια σηκωμένα. «Σταμάτα εδώ, Οδηγέ! Άνοιξε να μπούμε στο ζεστό λεωφορείο σου!» Επιβάτες! Ποιανού ιδέα ήταν οι επιβάτες; Γριούλες με τα

μπαστούνια τους· γεροντάκια που μυρίζουν, με τρεμάμενα χέρια και σάλια να κυλάνε στα τσαούλια τους· τρελαμένες μαμάδες με φωνακλάδικα πιτσιρίκια και μωρά που κάνουν εμετό στα χέρια τους. Αναπηρικά καροτσάκια και τσάντες του σουπερμάρκετ και παιδικά καροτσάκια και δέματα. Μαγκάκια με τις κουκλίτσες τους και κουκλίτσες με τα μαγκάκια τους κάνουν γλύκες και γούτσου γούτσου και κρατάνε τα ρημαδόχερά τους.

Και πιτσιρίκια! Πιτσιρίκια! Καλύτερα να μην πεις αυτή τη λέξη μπροστά στον Μπερτ! Ποιανού ιδέα ήτανε πάλι αυτά; Ανάγωγα μυξιάρικα πλάσματα. «Άσε με να μπω με δέκα πένες, κύριος! Πέσανε τα λεφτά μου στον υπόνομο, κύριος! Δεν είμαι δεκαπέντε, οχτώ είμαι! Ε, πρόσεχε! Η πίσω ρόδα σου μας προσπερνάει! Σταμάτα λίγο θέλω τσίσα μου! Σταμάτα λίγο θέλω—» Πιτσιρίκια! Τι τα θέλουμε τα πιτσιρίκια;

Ωχ, άντε πάλι, φτάνει στον Άγιο Μάνγκο. Και άντε πάλι, έρχονται τα τσογλανάκια. «Ένας ένας! Μπέιτε στη σειρά! Καθίστε κάτω! Σταματήστε τα χάχανα! Σταματήστε τις τσιρίδες! Σταματήστε τον σαματά!» Πιτσιρίκια! Σου 'ρχεται να τα κλειδώσεις κάπου και να πετάξεις το ρημαδόκλειδο! Πιτσιρίκια! «Σκασμός! Καθίστε κάτω! Καθίστε κάτω!»

Τουλάχιστον τελειώνει. Ο Μπερτ έχει μεγαλώσει. Για δες τον. Μαλλιά δεν του 'χουν μείνει καθόλου σχεδόν. Σε λίγο έρχεται η ώρα της σύνταξης. Επιτέλους ελεύθερος! Τέρμα πια το τιμόνι για τον μπαρμπα-Μπερτ. Τέρμα οι στάσεις! Τέρμα οι επιβάτες! Τέρμα τα πιτσιρίκια! Τέρμα τα σκασμένα τα ανάγωγα τα πιτσιρίκια!

Οπ, μια στιγμή... Τι 'ν' αυτό τώρα; Τι γίνεται; Ένα φτερούγισμα στο στήθος του Μπερτ! Κι αυτός τρέμει και τινάζεται και σπαρταράει και σειέται. Το σακάκι του τον στενεύει. Δεν μπορεί να πάρει ανάσα. Το κεφάλι του γυρίζει. Η καρδιά του σφυροκοπάει, *μπονι μπονι μπονι!* *Μπονι μπονι μπονι!* Πρέπει να είναι έμφραγμα! Ο Μπερτ παθαίνει έμφραγμα!

Πατά το πόδι του με δύναμη πάνω στο φρένο. Το λεωφορείο γλιστράει για λίγο στην άσφαλτο και σταματάει σ' ένα σημείο που δε φαίνεται καμία στάση. «Τι τρέχει, Μπερτ;» φωνάζουν οι επιβάτες. «Δεν έχει στάση εδώ πέρα. Έχουμε να πάμε και σπίτια μας. Έχουμε να πάμε και στις δουλιές μας! Τρέξε, τρέξε, οδηγέ...»

Φωνάξτε ένα ασθενοφόρο! θέλει να ουρλιάξει ο Μπερτ. Αλλά δεν μπορεί να μιλήσει. Και το φτερούγισμα γίνεται όλο και πιο γρήγορο και η καρδιά του σφυροκοπάει όλο και πιο δυνατά και το σακάκι του τον στενεύει όλο και περισσότερο.

Αυτό ήτανε! σκέφτεται.

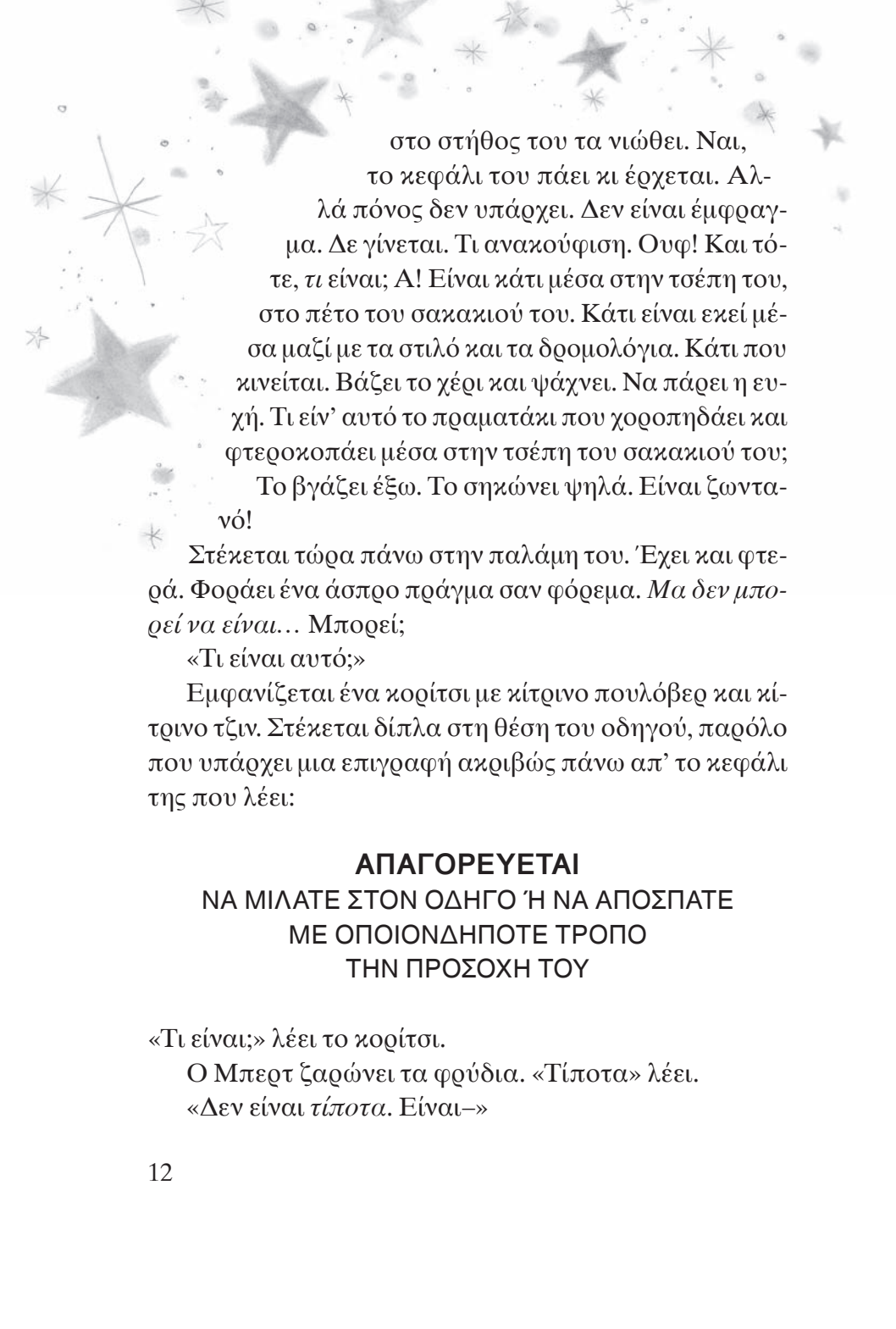
Σβήνει τη μηχανή. Οι επιβάτες φωνάζουν αλλά αυτός δεν ακούει λέξη.

Τα πάντα βυθίζονται στη σιωπή: όμορφη, υπέροχη σιωπή.

Έτσι λοιπόν είναι το τέλος! σκέφτεται ο Μπερτ. Αντίο, γλυκέ κόσμο!

Αλλά... για μια στιγμή! Ναι, το σφυροκόπημα και το φτερούγισμα

στο στήθος του τα νιώθει. Ναι,
το κεφάλι του πάει κι έρχεται. Αλ-
λά πόνος δεν υπάρχει. Δεν είναι έμφραγ-
μα. Δε γίνεται. Τι ανακούφιση. Ουφ! Και τό-
τε, τι είναι; Α! Είναι κάτι μέσα στην τσέπη του,
στο πέτο του σακακιού του. Κάτι είναι εκεί μέ-
σα μαζί με τα στιλό και τα δρομολόγια. Κάτι που
κινείται. Βάζει το χέρι και ψάχνει. Να πάρει η ευ-
χή. Τι είν' αυτό το πραγματάκι που χοροπηδάει και
πτεροκοπάει μέσα στην τσέπη του σακακιού του;
Το βγάζει έξω. Το σηκώνει ψηλά. Είναι ζωντανό!

Στέκεται τώρα πάνω στην παλάμη του. Έχει και φτε-
ρά. Φοράει ένα άσπρο πράγμα σαν φόρεμα. *Μα δεν μπο-
ρεί να είναι...* Μπορεί;

«Τι είναι αυτό;»

Εμφανίζεται ένα κορίτσι με κίτρινο πουλόβερ και κί-
τρινο τζιν. Στέκεται δίπλα στη θέση του οδηγού, παρόλο
που υπάρχει μια επιγραφή ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι
της που λέει:

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

**ΝΑ ΜΙΛΑΤΕ ΣΤΟΝ ΟΔΗΓΟ Ή ΝΑ ΑΠΟΣΠΑΤΕ
ΜΕ ΟΠΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΟ
ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΟΥ**

«Τι είναι;» λέει το κορίτσι.

Ο Μπερτ ζαρώνει τα φρύδια. «Τίποτα» λέει.

«Δεν είναι τίποτα. Είναι—»

«Κάθισε κάτω!» λέει ο Μπερτ.

Κοιτάζει το πραγματάκι μέσα στο χέρι του. Τον κοιτάζει κι εκείνο. *Είναι!* Να πάρει η ευχή, είναι άγγελος.

Το βάζει πάλι στην τσέπη του.

«Μα τι γίνεται, οδηγέ;» φωνάζει κάποιος από πίσω.

«Ένα προβληματάκι με τη μηχανή!» απαντάει ο Μπερτ. «Λήξη συναγερμού!»

Ξαναβάζει μπρος τη μηχανή.

«Πώς τον λένε;» λέει το κορίτσι.

«Ποιον;»

«Αυτόν».

Δείχνει την τσέπη του Μπερτ. Ο άγγελος κινείται εκεί μέσα.

«Είναι το αγοράκι σας;» λέει η μικρή.

«Δεν έχω κανένα αγοράκι!» λέει απότομα ο Μπερτ.

«Έχετε! Εκεί μέσα! Στην τσέπη σας!»

«Για κάθισε κάτω, γιατί θα σε κατεβάσω απ' το λεωφορείο!»

Το κορίτσι κάθεται αλλά συνεχίζει να έχει τα μάτια του καρφωμένα στον Μπερτ.

Ο Μπερτ νιώθει τον άγγελο να φτερουγίζει δίπλα στην καρδιά του. Στα επόμενα φανάρια κοιτάζει μέσα στην τσέπη του και βλέπει δυο αστραφτερά ματάκια να τον κοιτάζουν κι αυτά.

«Θα σε πάω σπίτι στην Μπέττυ» ψιθυρίζει ο Μπερτ. «Εκείνη θα ξέρει τι να σε κάνουμε».

«Άντε, ξεκίνα, οδηγέ!» φωνάζει κάποιος.

Έχει ανάψει πράσινο. Ο Μπερτ οδηγεί. Πηγαίνει προς το τέρμα. Επιβάτες ανεβαίνουν και κατεβαίνουν. Εκεί-

νος παίρνει τα χρήματα για τα εισιτήρια, δίνει τα ρέστα.
Δεν γκρινιάζει. Λέει «παρακαλώ» και «ευχαριστώ».

«Τι έχει πάθει αυτός σήμερα;» ψιθυρίζει μια κυρία.

«Γερνάει» απαντάει η φίλη της. Χτυπάει το κεφάλι της με το δάχτυλο και κλείνει το μάτι. «Το χάνει» λέει.

Χασκογελάνε και οι δύο. «Καημένε Μπερτ» λένε.

«Εγώ κατεβαίνω εδώ» λέει το κορίτσι με τα κίτρινα.

«Άντε λοιπόν» λέει ο Μπερτ.

«Πάρτε ένα ζελεδάκι» λέει στον Μπερτ.

«Τι πράγμα;»

«Για το αγοράκι σας».

Ο Μπερτ την αγριοκοιτάζει. Εκείνη γελάει. Ένα μικροσκοπικό χεράκι ξεπροβάλλει από την τσέπη. Το κορίτσι τού δίνει το ζελεδάκι. Το χέρι και το ζελεδάκι εξαφανίζονται. Το κορίτσι βάζει πάλι τα γέλια.

«Είναι γλύκας!» λέει.

«Έξω!» απαντάει απότομα ο Μπερτ.

Το κορίτσι κατεβαίνει. Σηκώνει το χέρι και τον χαιρετάει.

«Τα λέμε!» του φωνάζει. «Εμένα με λένε Νάνσυ Μίλλερ».

Ο Μπερτ συνεχίζει να οδηγεί. Η τσέπη του είναι ήσυχη τώρα. Ρίχνει μια ματιά και βλέπει τον άγγελο να γλείφει το ζελεδάκι. Ο Μπερτ έχει την εντύπωση ότι ο μικρός σιγομουρμουρίζει ένα τραγουδάκι. Χωρίς να το καταλάβει, αρχίζει να το σιγομουρμουρίζει κι εκείνος.

Επιτέλους, το λεωφορείο έχει σχεδόν αδειάσει. Φτάνει στο τέρμα. Έχει μείνει μέσα μόνο ένας νεαρός, ένας τυπάκος με μαύρα ρούχα και μαύρο μουστάκι και μαύρα γυαλιά.

Στέκεται στην πόρτα, περιμένοντας να κατέβει. Ο Μπερτ φρενάρει. Η πόρτα ανοίγει.

«Τελευταία στάση» λέει ο Μπερτ.

Ο τύπος δεν κουνιέται.

«Τέρμα, φιλαράκο» λέει ο Μπερτ.

«Τι έχεις εκεί μέσα;» λέει ο τύπος.

Δείχνει την τσέπη του Μπερτ.

«Τίποτα» λέει ο Μπερτ. «Άντε, κάτω».

Ο τύπος κατεβαίνει, αλλά συνεχίζει να κοιτάζει καθώς οι πόρτες κλείνουν και το λεωφορείο ξεκινάει.

«Επιβάτες!» μουρμουρίζει ο Μπερτ.

Συνεχίζει να οδηγεί.

Ο τυπάκος με τα μαύρα βγάζει ένα τηλέφωνο από την τσέπη του. Παίρνει έναν αριθμό.

«Εγώ είμαι, Αρχηγέ» λέει. «Μόλις είδα κάτι που μπορεί να μας ενδιαφέρει πολύ».

2

ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ είναι ήσυχο και άδειο. Σκοτεινιάζει. Ο Μπερτ σιγομουρμουρίζει ακόμα μαζί με τον μικρό άγγελο, μπαίνοντας στο αμαξοστάσιο.

Κάτι συνάδελφοι τον περιμένουν. Θέλουν να τον πάρουν να πάνε για καμιά μπιρίτσα. Πηγαίνουν συχνά στην παμπ *Μια στάση εδώ* για να γκρισιάξουν όλοι μαζί για τα μποτιλιαρίσματα και τις στάσεις και τους επιβάτες και τα ρηματοδοπιτσιρίκια.

«Όχι, παιδιά, ευχαριστώ» λέει ο Μπερτ. «Όχι απόψε».

«Τι τρέχει, Μπερτ;» λέει ο κολλητός του, ο Σαμ.

«Τίποτα, Σαμ» λέει ο Μπερτ.

Οι συνάδελφοι τον κοιτάζουν που απομακρύνεται απ' το αμαξοστάσιο.

«Δεν τον αναγνωρίζω» λέει ο Σαμ. «Αυτός είναι ο μεγαλύτερος γκρινιάρης απ' όλους μας!»

Ο Μπερτ περπατάει προς το σπίτι. Ο ουρανός είναι πλημμυρισμένος πορτοκαλί και κόκκινα χρώματα. Αστέρια φεγγίζουν στα πιο σκοτεινά σημεία, λίγο πάνω απ' τον ορίζοντα. Περνάει μέσα απ' το πάρκο. Το φεγγάρι βγαίνει και τον φωτίζει. Ο Μπερτ σταματάει. Λίγο διστα-

κτικιά, βγάζει τον άγγελο από την τσέπη του και τον αφήνει να σταθεί πάλι στο χέρι του. Εκείνος τινάζει τα φτερά του, που λαμπυρίζουν στο φως του φεγγαριού. Είναι όπως ακριβώς θα περίμενε κανείς να είναι ένας άγγελος· απίστευτα τέλειος.

«Ποιος είσαι;» ψιθυρίζει ο Μπερτ.

Ο άγγελος κοιτάζει τον Μπερτ αμήχανος, σαν να μην έχει ιδέα. Δείχνει την τσέπη και αρχίζει να σακαφαλώνει στο μανίκι του Μπερτ, πηγαίνοντας προς τα εκεί. Ο Μπερτ τον βοηθάει με το χέρι του και στρώνει την τσέπη του μόλις ο άγγελος πέφτει πάλι μέσα. Συνεχίζει τον δρόμο του και φτάνει στην Οδό Ελεγκτών, έναν δρόμο γεμάτο σπιτάκια κολλητά το ένα στο άλλο, και περνάει την εξώπορτα της μικρής μονοκατοικίας που είναι το σπίτι του, στον αριθμό 15.

«Γεια σου, καλέ μου!» φωνάζει η Μπέττυ, τη στιγμή που ο Μπερτ μπαίνει στο σπίτι. Έρχεται και του δίνει ένα φιλί.

«Πώς ήταν η μέρα σου; Όλα καλά;» του λέει.

«Εντάξει ήταν» λέει εκείνος. «Βρήκα αυτό, Μπέττυ».

Βγάζει τον άγγελο από την τσέπη του και τον ακουμπάει πάνω στο τραπέζι, δίπλα σε ένα βάζο με χρυσάνθεμα. Εκείνος στέκεται και τους κοιτάει.

«Είναι ένα άγγελος» λέει η Μπέττυ.

«Το ξέρω. Ήτανε μέσα στην τσέπη μου».

«Πώς βρέθηκε εκεί πέρα;»

Ο Μπερτ σηκώνει τους ώμους. Ο άγγελος γλείφει τα δάχτυλά του.

«Ξέρω γω;» λέει ο Μπερτ.

«Καλός είναι» λέει η Μπέττυ.

«Λες;»

«Ε, βέβαια. Κοίτα τον».

«Είναι, τι να πω;» λέει ο Μπερτ.

«Κάνει τίποτα;» λέει η Μπέττυ.

«Σαν τι;»

«Μιλάει, ας πούμε; Πετάει; Τέτοια».

«Ξέρω γω; Μόλις τον γνώρισα. Σιγομουρμουρίζει κά-
τι τραγουδάκια».

«Λες να του αρέσουν οι τηγανητές πατάτες;»

«Μπορείς να κάνεις μια δοκιμή. Του αρέσουν σίγου-
ρα τα ζελεδάκια».

«Θα του φτιάξω κι ένα αυγό, ε;»

«Ωραία ιδέα».

Η Μπέττυ πηγαίνει στην κουζίνα και βάζει το τηγά-
νι στη φωτιά.

«Να το πούμε σε κανέναν, λες;» φωνάζει στον Μπερτ
απ' την κουζίνα.

«Σαν ποιον;»

«Στην αστυνομία, ξέρω γω. Μπορεί κάποιος να τον
ψάχνει».

«Να δω μήπως λέει κάτι η εφημερίδα, ε;»

«Ναι, αμέ, κάτι μπορεί να λέει, Μπερτ».

Ο Μπερτ κάθεται στην πολυθρόνα του και ανοίγει
την εφημερίδα. Όλο για πολέμους λέει και για βόμβες,
και για τις καταγίδες στα δυτικά που χειροτερεύουν χρό-
νο με τον χρόνο, και για νέους που ψάχνουν δουλειές που
δεν υπάρχουν πουθενά. Η σύζυγος του Πρωθυπουργού

αγόρασε, λέει, ένα ωραιότατο φόρεμα από το κατάστημα μιας φιλανθρωπικής οργάνωσης και είπε ότι όταν οι άνθρωποι είναι ενωμένοι μπορούν να ξεπεράσουν τα πάντα. Μια χελώνα πρόβλεψε τον νικητή του επόμενου Παγκοσμίου Κυπέλλου. Αλλά για χαμένο άγγελο ούτε κουβέντα. Ο Μπερτ σηκώνει τους ώμους. Μπορεί ν' ακούσουν τίποτα μετά, στις ειδήσεις.

Κοιτάζει τον άγγελο.

«Εντάξει είσαι;» λέει ο Μπερτ.

Ο άγγελος δε μιλάει.

«Σαν στο σπίτι σου» του λέει ο Μπερτ.

Ο άγγελος τινάζει λίγο τα φτερά του και κάθεται με την πλάτη του στο βάζο.

«Καλό παιδί» λέει ο Μπερτ. Μετά σκεπάζει με την εφημερίδα το πρόσωπό του και παίρνει έναν υπνάκο. Ο άγγελος ακουμπάει το κεφάλι του στα γόνατα και δεν κάνει τίποτα. Ο Μπερτ ροχαλίζει και η φωτογραφία της συζύγου του Πρωθυπουργού τρεμοπαίζει. Η μυρωδιά από τις πατάτες που τηγανίζονται απλώνεται σε όλο το σπίτι. Η Μπέττυ αρχίζει να τραγουδάει την *Κομπαρσίτα*, ένα παλιό ρομαντικό ταγκό, και σκέφτεται την εποχή που εκείνη κι ο Μπερτ ήταν νέοι και άμυαλοι – τότε που είχαν αρχίσει να κάνουν παρέα – και ερωτευμένοι.

Τηγανίζει τρία αυγά και μαγειρεύει και λίγα φασόλια. Βάζει το φαγητό σε δυο μεγάλα πιάτα και ένα πιατελάκι και τα πηγαίνει στο τραπέζι. Ο άγγελος έχει ένα αυγό, τρεις πατάτες και εφτά φασόλια. Έχει επίσης ψωμί και βούτυρο, και δύο σάλτσες, μια καφέ και μια κόκκινη.

«Μπερτ» λέει η Μπέττυ. Ο Μπερτ τρίβει τα μάτια του και η εφημερίδα γλιστράει απ' το πρόσωπό του. Πηγαίνει στο τραπέζι και βλέπει τον άγγελο να κοιτάζει το πιατελάκι με το αυγό, τα φασόλια και τις πατάτες· κουνάει το κεφάλι.

«Έλεγα μήπως ήτανε όνειρο» λέει. «Αλλά δεν είναι, ε;»

«Έλα, μικρούλι» λέει γλυκά η Μπέττυ. «Φάε το φαγάκι σου».

Παίρνει λίγα φασόλια με το πιρούνι της και τα βάζει στο στόμα της.

«Να, κοίτα, έτσι» λέει.

Παίρνει μία απ' τις πατάτες του αγγέλου και την κάνει αεροπλανάκι που κατευθύνεται προς το στόμα του.

«Άνοιξε καλά καλά!» του λέει.

Ο άγγελος την κοιτάζει ακίνητος.

«Πρέπει να φας» λέει εκείνη. «Μπερτ, πες του».

Ο Μπερτ μασάει μια πατάτα και την καταπίνει για να δείξει στον άγγελο πώς γίνεται.

«Πρέπει να φας» επιβεβαιώνει. «Όπως η...»

Σταματάει.

«Χα! Παραλίγο να πω όπως η μαμά και ο μπαμπάς».

Η Μπέττυ σκάει ένα γελάκι.

«Έλα» λέει στον άγγελο. Βουτάει την άκρη του μικρού της δαχτύλου στα φασόλια του αγγέλου. Το κρατάει μπροστά στα χείλη του. «Άντε» ψιθυρίζει. «Λίγο, με τη γλώσσα».

«Βάλε και λίγη σαλτσούλα» λέει ο Μπερτ.

Η Μπέττυ βάζει μια σταγονίτσα κέτσαπ στο δάχτυλό της. Το κρατάει μπροστά στο στόμα του αγγέλου.

«Άντε ντε» του λέει. «Για την Μπέττυ».

Και μια μικροσκοπική γλωσσίτσα βγαίνει από το στόμα του αγγέλου και γλείφει το δάχτυλο της Μπέττυ. Της Μπέττυ τής κόβεται η ανάσα απ' τη χαρά.

«Βλέπεις;» του λέει. «Εύκολο είναι! Και νόστιμο, ε; Και λίγη πατατούλα τώρα;»

Στο τέλος, ο άγγελος τρώει μισή πατάτα και τέσσερα φασόλια. Δοκιμάζει και το αυγό, αλλά στραβομουτσονιάζει και το φτύνει.

«Νομίζω ότι θα προτιμούσε τίποτα ζελεδάκια» λέει ο Μπερτ.

Ανοίγουν την τηλεόραση για να ακούσουν τις ειδήσεις. Βιβλιοθήκη κλείνει στη θέση της ανοίγει *Mega Market*. Κι άλλες βόμβες και σφαίρες στη Μέση Ανατολή, κι άλλες πλημμύρες στο Μπανγκλαντές. Ποδοσφαιριστής χάνει το επόμενο παιχνίδι γιατί έχει τη μέση του. Στο τέλος έχουν μια είδηση για κάποιον διάσημο που έφαγε το νύχι ενός γορίλα. Για άγγελο, τίποτα. Δε βαριέσαι.

Η Μπέττυ λέει στον Μπερτ ότι πέρασε πολύ ωραία σήμερα. Η Μπέττυ είναι μαγείρισσα στο Σχολείο του Αγίου Μάνγκο.

«Μερικές φορές» λέει «τα μικρά είναι τρισχαριτωμένα».

Ο Μπερτ αναστενάζει.

«Τι σκέφτηκα!» λέει η Μπέττυ. «Μήπως θέλει να έρθει στο σχολείο;»

Χαμογελάει στο αγγελάκι.

«Θέλεις να σε πάρω μαζί μου στο σχολείο;» του λέει.

Ο άγγελος παίζει τα βλέφαρα. Ρεύεται.

«Δε θα ξέρει τι είναι το σχολείο, θα ξέρει;» λέει ο Μπερτ.

«Μπα» λέει η Μπέττυ. «Αλλά θα του κάνει καλό, Μπερτ. Να βγει λίγο έξω να δει τον κόσμο. Τι λες κι εσύ;»

Ο Μπερτ το σκέφτεται.

«Σαν να 'χεις δίκιο» λέει.

«Και θα μπορούσες να τον πάρεις κι εσύ μαζί σου μια μέρα στο λεωφορείο».

«Αμέ, μπορεί».

«Τα μικρά στο σχολείο θα τρελαθούν μαζί του».

Η Μπέττυ μαζεύει το τραπέζι. Κοιτάζει από το παράθυρο της κουζίνας.

«Τι όμορφη νύχτα!» λέει. «Κοίτα τι άστρα!»

Ο άγγελος χασμουριέται.

«Καημενούλη» λέει η Μπέττυ. «Είσαι κουρασμένος, ε; Έλα, πάμε για ύπνο».

Φέρνει ένα χαρτόκουτο από ένα ντουλάπι και απλώνει κάτω βαμβάκι. Σηκώνει τον άγγελο και τον βάζει μέσα στο κουτί. Εκείνος στριφογυρίζει λίγο μέχρι να βολέψει τα φτερά του. Η Μπέττυ τον σκεπάζει με μια καθαρή πετσέτα για να μην κρυώνει.

«Πρέπει να του δώσουμε όνομα, Μπερτ» λέει.

«Αντζελίνο» λέει ο Μπερτ.

«Τι ωραία ιδέα!»

Ο Μπερτ βγάζει έναν μαρκαδόρο από την τσέπη του και γράφει το όνομα στο πλάι του κουτιού:

ANGELINO

Τώρα κοιτάζουν και οι δυο τους τον άγγελο. Τους κοιτάζει κι εκείνος. Αφήνει μια πορδίτσα.

«Αντζελίνο!» ξεφωνίζει η Μπέττυ.

«Τα φασόλια θα φταίνε» λέει ο Μπερτ.

Ο Αντζελίνο αφήνει άλλη μία πορδίτσα.

«Κακό παιδί!» λέει η Μπέττυ.

Ο Αντζελίνο χαχανίζει. Ο Μπερτ χαμογελάει.

Η Μπέττυ απλώνει το χέρι της και αγγίζει το μαγουλάκι του.

«Κοιμήσου τώρα και αύριο θα σε πάρω στο σχολείο».

«Όνειρα γλυκά, νεαρούλη» λέει ο Μπερτ.

Ο Αντζελίνο αρχίζει να ροχαλίζει, πολύ σιγανά.

«Ε, Μπερτ» λέει η Μπέττυ. «Έχουμε ένα δικό μας αγγελάκι».

